

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De Confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

cupiè veneratur, quem re patronum coelestem sibi delegit. Si verò neminem potissimum delegerit, vt deligat, eiusque sacram imaginem domi, in cubiculoq; præsertim habeat, Parochus studebit.

Vasculum aquæ benedictæ, quando collocatum non sit, collocari iubebit propè lectum vbi iacet.

Monebit vt eleemosynas det quamplurimas, pro facultatum scilicet ratione, & modo.

Vt pro se orationem, supplicationemq; à religiosis hominibus fieri postulet, omniq; ratione curet.

Vt item domi suæ pro se, dum æger est, familia quotidie certa hora precetur.

Vt ipse cū per morbum potest, aliquid piè meditetur de vanitate mundi, de exemplis patientiæ, de fructu tribulationum, de cœlesti gloria.

Vt quotidie si per valetudinem potest, vel coronam beatæ Mariæ Virginis; vel si literas norit (quod Sanctus Augustinus fecisse traditur, dum æger fuit) septem psalmos penitentiales piè recitet: aut omnino aliquid precum pro viribus suis adhibeat.

Si Sacerdos, aut alicuius sacri ordinis homo est, qui diuini Officij recitandi lege adstrictus sit; suadebit, nè recitare facillè omittat, nisi vi morbi tandem coactus, & de consilio confessarij, & medici.

Proponet etiam ægrotanti, prout illius conditio tulerit, aliquas breues orationes, quas iaculatorias dicimus; præsertim è psalmorum libro sumptas, quæ facillè in promptu sint.

Pollicebitur quoque, se pro eo in Missæ sacrificio, aliòque tempore piè oraturum, curaturumq; vt parochiales itidem pro eo faciant. Id verò ipse omnino præstabit, collectam pro eo dicens, aut saltem orans; idque frequenter pro ægri necessitate.

Ideo denunciabit etiam populo singulis diebus Dominicis orationem pro ægrotis parochiæ suæ.

Monebit, vt cum conualuerit, primò ad ecclesiam veniat, vbi super eum orationes dicantur; quod in multis ecclesijs pij, frequentisque est instituti.

De Confessione.

HOc in primis suadebit, vt de peccatis confiteatur: idque maximè studebit, vt ad generalem de tota vita antea facta confessionem illum inducat: proindeq; eius vtilitates, fructusq; salutares breui enarrabit, quos inde capit.

Si verò æger se difficilem præbebit, vt aut confiteri nolit, aut confessionem longius differre velit; eius rei causam Parochus studiosè perquiret: quæ vnde accidat, vbi animaduertit, tunc illam appositis rationibus amouere studebit. siq; rectè, salutariterq; suadendo illum à proposito deducere non potest; nè tamen ei confitendi tempus proroget vltra quam liceat, nisi re primum cum Archiepiscopi aut eius Vicario communicata. A medicis autem opportunè cõtendet, vt sacris decretis, pontificiæque constitutioni Pij Quinti obtemperantes, ad illum inuisendum curandumq; non accedant post præscriptam tempus, nisi ex confessarij scripto cognouerint, eum de peccatis confessum esse.

Et quoniam causa, quamobrem ille confiteri nolit, aut differat, multiplex & varia esse potest; vtpotè, vel desperatione, quam ex peccatorum magnitudine, multitudineve concepit; vel affectus alicuius peccati quod abijcere nolit; vel accidia quædam, qua fiat, vt is laborem se disponendi exhorrescat; vel alia grauis causa, quæ eum à confitendo deterreat: ideo bene notos habebit locos, rationes, & argumenta suadendi, vel dissuadendi, prout causa tulerit, qua æger impeditur, aut deterretur.

Quamobrem aliquod studium in ijs libris legendis ponet Parochus, quorum doctrinis methodus traditur, ad eos qui moriuntur iuuandos.

Cum ægrum autè vel eius sponte, vel hortatu admonitioneque sua Parochus ad confessionem accensum viderit; tunc ad confitendum condicet diem & horam ei commodam, nisi tamen periculum sit in mora: nam si morbi vis nullam dilationem patitur, cum eo aget, vt confitenti confiteatur. Si item eo ipso tempore præparatus videbitur, eius confessionem audiet: in qua si illi, vel morbo, uel imperitia, vel timore, in enumerandis,

discernendisq; peccatis impeditum esse animaduertit, adiuuētum pro charitate prudentiaq; sua ei adseret.

Si scēminæ cōfessionem audiat, ostio patenti id præstet.

Curet ad id munus exequendum, superpellicium, & stolam paratā habere.

Sacræ omnino decētiae consulere studeat, quā maxime pro loco, & tempore potest, ex ordine sacræ pœnitentiæ ministrandæ supra explicato.

Neque omittat testimonium confessionis scribere; ne pœnam incurrat, de qua supra in Sacramento pœnitentiæ dictum est.

Pœnitentiam ne ideo tamen nimis leuem imponet, quōd iusta ab homine iacente non possit præstari; si probabile sit quōd conualescet, & tunc præstare poterit, quōd non potuerat iacens. quōd si credibile sit, eum non amplius surrecturum; rationes pœnitentiæ iustæ eliget, quæ possint præstari à iacente; veluti magnam eleemosinam pro facultatum modo.

Suadebit verò sepe, vt morbi afflictiones pœnitentiæ loco libenter accipiat, Dominoq; pro peccatis suis offerat.

Item vt indulgentiam consequi curet, ex Pontificia, seu Archiepiscopali concessione.

De Communione.

COHORTABITVR egrotum Parochus, vt sacram communionē sumat, etiam si grauius non ægrotet; maxime si festi alicuius celebritas id suadeat. neque ipse ministrare recusabit sepius in eadem infirmitate pro deuotione & desiderio egroti; præsertim si ille eum valet, solet frequentare: de quo in Concil. Prouinc. 4. decretum est.

Pro viatico ministrabit, cum probabile est, quōd eam amplius sumere non poterit. cauebit autem nè ita cunctetur, vt periculum adeat ægrotus moriendi priusquam sumat.

Cum præterea posteaquam viaticum, extremamq; etiam vnctionem æger suscepit, aliquot dies superstes sibi sacrā communionē ministrari petit, eius pio desiderio Parochus non deerit: sed pro viatico illam iterum in eodem morbo non ministrabit. Ideoq; in ministrando

vtetur illis verbis: **Corpus &c.**

Vt quo maximo potest, ac debet, pietatis studio, & fidelium frequentia, ad ægrotos sanctissima Eucharistia deferatur; hæc vt infra Parochus diligenter curabit, atque exequetur.

Primum in sua parochiali ecclesia confratriæ corporis Christi instituet præscriptis regulis.

Aget cum vnoquoque patrefamilias, vt cum signum campanæ eo nomine datur ipse in ecclesiam parochialem ad comitandum rātam sacramentum conueniat, aut saltē filium natu maiorem, aut omnino aliquem ex familia ob eam causam mittat. habeatque præterea domi vnā, pluresve candelas cereosve; quibus in hoc pietatis christianæ officio vtatur.

Populum præterea sæpissimè cohortabitur, vt frequens semper, omniq; animi pietate ac religione venerabile sacramentum comitetur.

Neque hoc monere desistet, vt quando sacerdoti illud deferenti fideles obuiam fiunt, ipsi etiam prosequantur; qui que equo, aut curru vehuntur, descendāt etiam, & comitentur item, nisi necessaria, vel vrgenti de causa vehementer impediatur.

Quōd autem ardentius ad id religiosè agendū fideles excitentur, crebrò etiam prout occasio tulerit, indulgentiam eo nomine concessam euulgabit.

Sacerdotes, & clerici ecclesiæ parochialis, nisi necessaria occupatione distinentur, etiam comitari studebunt.

Familia egrotantis obuiam procedet cereis accensis, omni pietatis cultu, ac depositis armis.

Parochus ad infirmum sacram Eucharistiam ipse feret, nisi morbo inualetadineve, aut necessaria causa impedita sit. cum verò alio Sacerdote vtitur, is sit, qui ex Concilio Prouinciali quarto requiritur.

Noctū non asseret, nisi periculo mortis instante.

Particulas autem duas feret: nisi cum aliquādo ob mortem instantem, vel nocte defert; vel certus est Parochus necesse esse, vt statim post communionem extremam etiam vnctionem ministret.

Alla-